

[Ebba Strange]

voksne at aftage de varer, som forlystelsesindustrien smider på markedet. Og så kan de få lov at påvirke børnene til at gå med moderigtigt tøj, til at være tilfreds med pseudounderholdning af dårligt legetøj, seriehæfter og underlødige film. Vi ved godt noget om, hvad børn ønsker, og hvad børn har brug for; de har brug for steder, hvor de kan være, hvor de selv kan bestemme noget, som er deres steder, hvor de kan få lejlighed til at udfolde deres fantasi, deres videbegær, deres virkelyst, deres skabertrang, og så ønsker de mere af de voksnes tid. Hvordan ser det så ud? Hvem er det, der bestemmer i husene, i haverne, på friarealerne? Det er voksne, der har andre krav og andre normer end børnene. Hvad gør flertallet i dette hus i en tid, hvor der er masser af mennesker, der gerne ville være sammen med børn, som gerne ville ofre tid på børnene? Man er tilbageholdende med at ansætte folk til handicappede børn i daginstitutioner, i skoler og på forsorgscentre, selv om disse mennesker har god tid, og selv om børnene trænger til voksne menneskers tid.

For SF er der noget, der hedder et kollektivt ansvar, og derfor anser vi børnene i Danmark for at være vores alle sammens børn, og vi mener, at det er bedre at give penge ud til børn end at spare dem op til sig selv i Handelsbanken.

Gertrud Stjernholm Nielsen (DKP):

Da mit partis ordfører, fru Tove Jørgensen, er forhindret i at være til stede, skal jeg på hendes vegne fremkomme med følgende:

Da FN i 1976 vedtog at proklamere 1979 som internationalt børnear, stemte Danmark imod. Argumentationen for dette var ifølge socialminister Erling Jensen, at man ikke havde så megen tiltro til værdien af at gøre ét specielt år til børnenes år, fordi børnenes problemer burde løses kontinuerligt. DKP kan ikke være uenig i, at de problemer, der rejser sig omkring børns forhold i det moderne samfund, ikke løses ved diskussioner alene, og vi er ligeledes enige i, at de ikke kan løses på et enkelt år; men derfor mener vi alligevel, at det er værdifuldt, at vi i 20-året for FN-erklæringen om barnets rettigheder gør en slags status og samtidig sætter os konkrete mål for, hvordan vi vil leve op til artiklerne i denne erklæring. Vi er derfor ikke

enige med regeringen i, at der stort set holdes en lav profil i børnear, for så kan man let komme til kun at koncentrere sig om forholdene for børn i u-landene og på det hjemlige plan især om børns trafikproblemer.

DKP benægter ikke, at dette er problemer, som vi bør tage op, det er bare ikke tilstrækkeligt. Denne lave profil i børnear er ikke andet end en bekvem udgangsposition for en regering, der ikke har politisk vilje til at løse de virkelig presserende problemer, der er for et utal af danske familier og dermed for deres børn. Det gælder ikke mindst hele beskæftigelsessituationen, der jo ikke blot rammer de 200.000 arbejdsløse, men i lige så høj grad får virkninger for de arbejdsløses børn. Dette er klart det alvorligste problem, idet det direkte truer hele situationen omkring disse børns opvækst, men også generelt set har samfundets udvikling skabt en række problemer omkring børnenes opvækst. For det første har folketingets flertal ikke villet erkende, at kvindernes stigende deltagelse i erhvervslivet har skabt nogle følgevirkninger for familierne, som vi ikke har løst fra samfundets side. Man anerkender ganske vist, at problemerne er der, men løsningen ligger ikke i, at vi på ny skubber kvinderne ud af arbejdsmarkedet eller betaler dem for at gå hjemme. Hele vor produktionsfremgang skyldes i høj grad kvindernes erhvervsdeltagelse, og uden den ville landets samlede økonomiske situation blive alvorligt forværret. Det ville ikke blive til børnenes fordel.

For det andet er det en illusion at tro, at det er lykken for et barn at vokse op inden for hjemmets fire vægge, lige til det skal i skole. Vi lever ikke i et samfund med en alsidig produktion i hjemmene, der kan give børnene impulser og viden. Vi har i høj grad et samfund, hvor bolig og produktion er adskilt, hvor boligområderne er isoleret fra andre bebyggelser, og hvor boligerne for det overvejende antal familier er for små til, at børnene kan udfolde sig. Der er ikke sikret attraktive legemuligheder og friarealer ved bebyggelserne; dér er det mest friserede parkanlæg eller parkeringspladser, der ses. I den forbindelse vil jeg da lige nævne, at det i dag er nøjagtig 5 år siden, kommunisterne fremsatte forslag til folketingsbeslutning om tilvejebringelse af legepladser og friarealer i forbindelse med boligbebyggelser. Det skete